

el davantal de pere calders

Bon plat i fondo

La qüestió dels ovnis es va tornant d'interès general. Actualment és un tema de conversa que suscita fortes controvèrsies entre els qui hi creuen i els que els neguen, els uns i els altres amb pugnacitat i, sovint, amb tocs de fanatisme.

Hi ha científics prestigiosos que admeten la possibilitat que entre els milions de cossos celestes que formen part del cosmos n'hi hagi d'altres —a part del nostre— que contingui vida i fins i tot formes de civilització. Però racionals i ponderats afegeixen de seguida que les enormes distàncies interplanetàries fan impracticables els viatges de visita de món a món.

Com que tothom té el dret d'opinar (sobretot ara, en període electoral), a mi em semblaria miraculós que de la munió d'astres existents, el nostre, aquesta petita i agitada bola, fos l'únic amb uns éssers vius que, més o menys, tenen la capacitat de pensar.

Trobaria increïble, un descomunal producte de la vanitat humana, que l'immens muntatge de l'univers s'hagués bastit per al nostre ús exclusiu, per recrear-nos la vista i els sentits, posant l'eternitat i l'infinit als nostres peus. En aquest cas em solidaritzo amb en Francesc Pujol quan va dir que no comprenia que hi hagués gent que no creia en una altra vida i, en canvi, creia en aquesta.

Quant al punt de les distàncies, els científics em semblen poc científics en afirmar que l'exploració espacial és inversemblant o d'abast molt limitat, perquè cal parlar de trajectes que requeririen anys de llum per a poder-los recórrer. Penso que serien més exactes si diguessin que això ens és impossible a nosaltres, degut a l'estat actual de la nostra tècnica, però que en el cas d'existir civilitzacions extraterrestres, no sabem el nivell que podrien haver aconseguit.

Aquesta actitud de voler mesurar-ho tot amb la nostra cana, a més d'absurda, crec que peca de falta d'ambició. Si als contemporanis del primer viatge del carrilet Barcelona-Mataró els haguessin dit que pels volts d'un segle després l'home aniria a la lluna i en tornaria, se'ls hauria escapat el riure. En aquells temps, tothom sabia que això era totalment impossible, a més d'innecessari.

Ara, avui, estic convençut que no hi ha ningú que pugui predir amb garanties de certesa com serà la tècnica terrestre d'aquí a una o dues dècades. Qui sap on anirem i si ens quedaran ganes de tornar-ne!

Un altre argument favorit dels escèptics és que ni els qui hi

creuen no poden explicar què hi vénen a fer aquí els extraterrestres. La mentalitat humana cau novament en la limitació de les seves obsessions.

En general, es dona per fet que si existissin i poguessin baixar, ens atacarien i ens colonitzarien, que és el que hem fet nosaltres a cada descoberta o exploració. La majoria d'obres literàries o d'altres mitjans d'expressió que s'han inspirat en el tema dels ovnis, ens mostren uns alienígens agressius, malvats, que es comporten tal com s'han comportat els humans cada vegada que un poble ha fet a un altre el favor de civilitzar-lo. L'altra versió —en franca minoria— ens ha volgut presentar uns éssers angelicals, amb lliris còsmics a les mans, que vindrien a salvar-nos.

Hi ha, encara, una tercera explicació molt estesa: es parla de plats voladors i de fenòmens paranormals cada cop que es produeix una crisi profunda. Per exemple, l'ovni de Voronej seria el resultat de voler distreure el poble soviètic dels greus problemes de la *perestroika*. Em sembla massa barroc... És com si diguéssim ara que el terratrèmol de San Francisco ha estat *organitzat* per distreure els americans del mal moment econòmic que travessen.

Pere Calders